

Text om Brita Weglin

Brita Weglin som bor och arbetar i Luleå, är en grafiker som har världen som arbetsfält. Hennes internationella utställningsförteckning är lika lång som önskelistorna till jultomten. Varje sådan lista har en första rad. För Brita Weglin började den 800 km norr om polcirkeln. Där den europeiska kontinenten slutar mot norr ligger norska Mageröya med Nordkapklippan som den yttersta utposten. Vägen dit bjuder, som en sista av många strapatser, på en 3 km lång vägtunnel genom urberget. Denna passage markerar, som en metafor för pånyttfödelse, Brita Weglins konstnärliga vägval. I samband med en utställningsresa till Norkappmuseet i Honningsvåg öppnades i slutet av tunneln en helt ny bildvärld för henne. I det avskalade landskapet, där geologin och de mänskliga lämningarna alltsedan hedenhös legat blottlagda under de svepande dimmorna och den arktiska himmelskupan, återfann hon ett formspråk med rötter i uråldriga myter och arketyper. Det som en gång motiverade henne till studier i arkeologi fick här cirkeln att sluta sig, och i den syntesen föddes en märklig grafik. En bildvärld med en egen mytologi. Som i alla andra gudasagor berättas i den om livets centrala teman, födelse, längtan, kärlek och död. Primitiva egendomliga gestalter samsas med sinnebilder för det evigt mänskliga. Exempelvis ansiktsmasken, som symboliserar det ställföreträdande jaget, den jag vill vara men ändå inte är, en idé om den utbytbara identiteten. Eller graalbägaren som ett uttryck för andlig, men även kroppslig, ja rent av köttlig spis. Där graalkärlet som sinnligt och erotiskt uttryck står ömsom för det manliga och om man vänder på föremålet för det kvinnliga. En tematik som gestaltar kropp och ande i ett, något av ett signum för Brita Weglin.